

Jézus és Jeruzsálem – a Megváltó ismerete

Énekek: 346, Velem vándorol utamon Jézus, Krisztus virágunk, Győzelmet vettél..., 416.

Tegnap Dávid király és Jeruzsálem viszonya volt a vezérfonalunk, aki az Ószövetség egyik legkiemelkedőbb alakja, Jézus előképe, ma viszont magára Jézusra szeretnénk figyelni. Jeruzsálem fontos szerepet játszott Jézus életében. A Szentírás számos jeruzsálemi útjáról tudósít: kezdve attól, hogy szülei a csecsemő Jézust felvitték a jeruzsálemi templomba bemutatni, majd olvasunk a 12 éves Jézusról, akinek bölcsességén még az agg írástudók is elcsodálkoznak, későbbi számos Jeruzsálemben elhangzó tanításán és gyógyítási csodáján át egészen az utolsó látogatásig, amelynek csúcsa a Koponya hegyen magasodó durva fakereszt. Szemezzgessünk hát ezekből a történetekből hitünk megerősítésére és lelkünk épülésére.

1. Lukács evangéliuma 2, 21-32 – Simeon (és Anna)

„Amikor pedig eljött a nyolcadik nap, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. És amikor leteltek tisztulásuk napjai Mózes törvénye szerint, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúgyermek az Úrnak szenteltessék”; és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében mondottak szerint, „egy pár gerlét vagy két galambfiókát”. És íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. A Lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, akkor karjába vette, áldotta az Istent, és ezt mondta: Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátta szemem üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak és dicsőségül népednek, Izráelnek.”

Jézussal első jeruzsálemi útja során két igen idős, de istenhívő ember: Simeon és Anna találkozik. Különös kegyelme Istennek, hogy a karácsonyi pásztorok és pogány bölcsek után éppen az idős embereknek hirdet örömet, új életet. Mert manapság éppen az idősek azok, akiket sokszor és sokféleképpen helyeznek mellékvágányra. Amíg fiatal, egészséges valaki, amíg a társadalomnak, a környezetének haszna van belőle, addig minden szépnek és jónak tűnik. De ahogy múlnak az évek, az idősödő emberek egyre inkább kikerülnek a mindennapok körforgásából. Hosszú-hosszú várólisták és emelt összegek bizonyítják ezt az idősotthonokban. Szeretetteljes gondoskodása hát Istennek az, hogy éppen két nagyon idős ember látta meg először Jeruzsálemben Jézust, amikor bemutatták a templomban. Azon túl viszont, hogy idősek voltak, mást is megtudunk róluk, ami a mi Krisztus-látásunkat is segítheti. Anna prófétanő volt, Simeon pedig egy igaz és istenfélő jeruzsálemi lakos, aki várta Izrael vigasztalását. A Szentlélek volt rajta. – mondja az ige. Simeon igaz és istenfélő, azaz életének minden dolgában és pillanatában Istenre hagyatkozó férfi volt. A lexikon azt mondja: az igaz ember „általános értelemben a másoknak nem ártó, törvényt tisztelő és megtartó, jót cselekvő ember; szoros értelemben az Isten törvényeihez igazodó, felelős erkölcsi személy.” Ilyen volt Simeon, s mint ilyen igaz ember kapta Isten ígétét a Szentlélek által, hogy nem hal meg addig, amíg szemével meg nem látja a Megváltót. Ez esetben viszont rögtön be is fejezhetném az ige hirdetést, mert azt hiszem, bátran állíthatom, ilyen feddhetetlen erkölcsű, mindenben Isten törvényére hagyatkozó ember egy sincs közöttünk. De az ige mást is elmond erről a Simeonról Mégpedig azt, hogy várt valamire. Várta a Messiást. Nem önmaga körül forgott az élete. Nem az itt fáj, ott fáj, a mennyi sérelem ért már életemben vagy az egyedül maradtam, mint a kisujjam életérzés uralkodott el rajta, hanem várt valamire. Nem befelé fordult, hanem nyitott volt kifelé. Ez az, ami azokat

az embereket jellemzi, akikkel jó együtt lenni – akár idősek, akár középkorúak, akár fiatalok. Énközpontú panaszáradat vagy hengegés helyett nyitottság a világ, a másik ember, az Isten felé. Simeonnak nem szűkült össze a gondolatvilága. Egy személyre, Krisztusra irányult, és Őt várta. Minden az ő szívében Jézus körül forgott. Ez pedig azért sikerült Simeonnak – és ez a harmadik, amit megtudunk róla –, mert ő Lélek szerint járó ember volt. Így is lehet mondani, hogy az egész életét, az akaratát Isten órájához, idejéhez igazította. Aki hajlandó az ő akaratát alárendelni az Isten akaratának, az felismeri majd az Isten által elkészített alkalmakat. Az tudja, hogy mikor, mit kell tenni, mikor, hova kell menni, és mikor kell otthon maradni. Felismeri az Istentől készített időket és helyzeteket. A kicsi Jézus első jeruzsálemi útja így válhatott két idős ember számára áldássá, s ilyen lélekkel lehet nekünk is találkozásunk kortól függetlenül a Megváltóval.

De másoknak is megadatott Jeruzsálemben még a találkozás áldása.

2. János evangéliuma 5,2-9 – Jézus a Juh kapunál

„Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy medence, amelyet héberül Betesdának neveznek. Ennek öt oszlopcsarnoka van. A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak tömege feküdt ezekben, és várták a víz megmozdulását. Mert az Úr angyala időnként leszállt a medencére, és felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett. Volt ott egy ember, aki harmincnégy éve szenvedett betegségében. Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: Akarsz-e meggyógyulni? A beteg így válaszolt neki: Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe. Amíg én odaérek, más lép be előttem. Jézus ezt mondta neki: Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj! És azonnal meggyógyult ez az ember, felvette az ágyát, és járt. Aznap pedig szombat volt.”

A Bethesda tó partján számos beteg várta a víz megmozdulását, mert aki abba elsőként belepert, az meggyógyult. Azt hiszem, ez a magatartás jellemző nem csak

az akkori kor emberére, hanem ránk, mai emberekre is: váradalmak között élünk. Mindenki vár valami csodát: sorsunk jobbra fordulását, életünk magasabb színvonalra jutását, betegségünk gyógyulását. Az evangélium a sok ember közül egy férfire irányítja a tekintetünket: ül a Bethesda tó partján egy beteg ember, aki 38 éve várja a vizek megmozdulását. S a vizek ugyan mozdulnak, de nem neki. Ő mindig lemarad. Ő mindig kudarcot vall. Valahol mindig hiba csúszik a rendszerbe, mert nem volt embere. Pedig a bibliai korokban az emberek még sokkal odafigyelőbbek voltak, szorosabb kapcsolati rendszerekben éltek, mint mi – főleg a mostani távolságtartó járványidőszak után és közben. Mi egy olyan világban élünk, ahol az emberek egyre inkább önzőkké, befelé fordulókká, egymástól elszigetelődőkké váltak. Ez a fővárosra hatványozottan igaz lehet. Mindenki magának él, nehéz kinyújtani a segítő kezet a másik ember felé, áldozatot hozni egy ismeretlenért, de akár egy ismerősért is. Szokatlan dolog egy rideg, célközpontú (és nem emberközpontú) nagyvárosban jól cselekedni. De Isten azért hív ki egy népet, azért alkot egyházat, azért gyűjt össze egy pozsonyi református gyülekezetet, hogy itt egy maroknyi nép küzdjön a saját önzősége ellen, és ki tudják nyitni a szívüket a másik ember felé, ki tudják nyújtani a kezüket a másik emberért, oda tudjanak állni a másik ember mellé. Ez a gyülekezet azért van, azért maradt meg évszázadokon keresztül, hogy itt újjászülessünk, átalakuljunk, formálódjunk, hogy egyre inkább meglátszódjon rajtunk Krisztus arca a világban. Abban a világban, ami igen: önző, hideg, kegyetlen, ami visszaél minden jó szándékkal. De Jézus Krisztus sem csak a jeruzsálemi körülményeket nézte, nem csupán a nagyváros jó és szép látványosságait látogatta meg, hanem elment a Bethesda tavához, a legnagyobb nyomorúság kellős közepére, és ott odalépett mind közül a legnyomorultabbhoz: „Akarsz-e meggyógyulni?” Krisztus mellénk lép ezen az istentiszteleten, és ugyanezt a kérdést

teszi fel nekünk egyenként: Akarsz-e meggyógyulni, akarsz-e mássá lenni, akarsz-e újjászületett ember lenni, akarsz-e Isten gyermeke lenni? Személy szerint neked teszi fel a kérdést Krisztus, de felteszi ennek a gyülekezetnek mint egésznek is: akarsz-e mássá lenni, akarsz-e egészséges életet élni, akarsz-e csodákban részesülni? Ha valaki megkérdezné azt, hogy miért tartja Isten ezt a világot, ezt a háborúkkal, romokkal, füsttel, vérrel, jajszóval teli világot, akkor azt tudom felelni: azért, mert azt várja, hogy mássá lesz ez a világ. Ha azt kérdezed, miért tart téged még az Isten az élőknek földjén, akkor azt felelem: azért, mert Isten azt reméli, hogy gyökeresen mássá lesz az életed. Mi azért élünk, hogy mássá legyünk. Hogy egyre krisztusibbá legyünk. Az emberiség folyamatosan hihetetlen nagyot fejlődik a technika és tudomány terén, de nem tud mássá lenni jellemében: önző, pusztító, veszélyes a bolygóra, a másik emberre, önmagára nézve. Krisztus az, aki mássá tud tenni, meg tud változtatni, gyógyító erejével mellénk tud lépni. Ha nem így lenne, nem állna ez a templom, és a keresztyénség is rég eltűnt volna az évezredek útvesztőjében. Krisztusban Istennek újjáteremtő ereje van velünk. Kell-e nekünk ez a Krisztus?

3. Lukács evangéliuma 13, 34-35 - Jézus utolsó jeruzsálemi útja

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat, és megköved azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, mint a kotlós a csibéit szárnyai alá, de nem akartátok! Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. De mondom nektek, nem láttok addig engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!”

De mielőtt valami romantikus ideálként gondolnánk a Názáreti Jézusra, jusson eszünkbe, hogy a Szentháromság Isten második személye, az Egy, Örök, Igaz, Fiúisten az, aki velünk találkozni akar. Az a Jézus Krisztus, aki jeruzsálemi dicsőséges bevonulásakor egyenest a templom felé veszi az irányt, és korbácsot ragadva tisztítja meg Isten szent hajlékát. Mert ahol az Isten jelen van, onnan a gonosznak mennie kell!

Nagyhéten Jeruzsálem hallja az élet beszédét. Úgy szól Jézus, mint akinek hatalma van, aki ismeri az életet, aki tud mindent. Eljött az Isten, hogy szóba álljon velük, hogy megtérjenek, megújuljanak. Tanít, gyógyít, ördögöket űz, életet ad, halottat támaszt fel. Mi erre az egyház reakciója Jeruzsálemben? „Hallgass, nincs rád szükségünk, felfordítasz, megmozdítasz mindent!” Jeruzsálem elfogja Őt, megköti, tehetetlenné akarja tenni. Jobb egy szobor, egy kis Jézuska, akit ide-oda lehet pakolni, kicsit félretenni, ha jön a baj, elővenni. De ő nem ilyen előszedhető bálvány. Ő vagy bejön és úrrá lesz az ember egész életén, és akkor eljön az Ő országa, vagy nem működik a hitünk. Jeruzsálem megköti és megkínozza Őt. Azután kihajítják a falon kívülre, mint a szemetet, és megölik. Jézus fájdalommal mondja: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat!” Jézus végigment az Úton. Meghalt Jeruzsálemben, mert ennél többet már nem tudott tenni. Örök, teljes, tökéletes szeretettel szereti az őt kilökő Jeruzsálemet. Ha már nem engedik szóhoz jutni, ha nem engedted szóhoz jutni az elmúlt hetekben, években, akkor szeretettel hirdetem: az Úr csendben végigment az úton, és meghalt érted. De azután fel is támadt! Az Úrnak a pozsonyi gyülekezetben és egyenként a mi szívünkben fel kell és fel lehet támadnia! Akkor jön el a tűz, a Lélek, az Isten jelenléte. Mert éppen erre, Isten folyamatos jelenlétére van szükség a harcokhoz, a bűnnel való küzdelemhez, az élethez, a szolgálathoz. Oka van annak, hogy még itt vagyunk: idősek, fiatalok, betegek és egészségesek is. Mert még nem vagyunk készen. Még dolgunk, szolgálatunk van, akármilyen testi-lelki állapotban vagyunk. Isten formál minket. Működik az életünkben az ő kegyelme. Lábra állít szolgálatba helyező ereje. Így lehet áldott a mi életünk: szolgálva mindvégig a megadatott lehetőségeink szerint. Ehhez segítsen mindnyájunkat Isten! Ámen.